

REBECCA YARROS

CREMA-HO
TOT

**ALES DE
FERRO**

«Una saga de fantasia com no n'havies llegit
mai cap». JENNIFER L. ARMENTROUT,
AUTORA DE LA SAGA SANG I CENDRES

Columna

Empiri 2

REBECCA YARROS

Traducció de Núria Parés Sellarès, Marc Barrobés i Mar Vidal

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: IRON FLAME

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2024

PUBLICAT ORIGINALMENT PER RED TOWER BOOKS,

UN SEGELL DE ENTANGLED PUBLISHING, LLC

© REBECCA YARROS, 2023

DRETS DE TRADUCCIÓ GESTIONATS PER ALLIANCE RIGHTS AGENCY

I SANDRA BRUNA AGÈNCIA LITERÀRIA. TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, MAR VIDAL APARICIO I MARC BARROBÉS, 2024

© DEL MAPA DEL COL·LEGI DE GUERRA BASGIATH: AMY ACOSTA I ELIZABETH TURNER STOKES

© DE LA IL·LUSTRACIÓ DE L'ALA QUATRE: ELIZABETH TURNER STOKES

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3162-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 506-2024

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren són producte de la imaginació de l'autora o s'han utilitzat en un àmbit de ficció. Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones reals, vives o mortes, és pura coincidència.

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA I DE LA INSTITUCIÓ DE LES LLETRES CATALANES

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

IC **Institució
de les Lletres
Catalanes**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1

Aquest any 628 de la nostra Unificació, es registra mitjançant la present que Aretia ha estat cremada per un drac d'acord amb el tractat que va posar fi al moviment separatista. Els que van fugir van sobreviure, i els que no, van quedar sepultats a les seves ruïnes.

NOTIFICACIÓ PÚBLICA 628.85
TRANSCRITA PER CERELLA NEILWART

La revolució té un regust estranyament... dolç.

Miro el meu germà gran a l'altra banda d'una taula de fusta gastada a l'enorme i atrafegada cuina de la fortalesa d'Aretia i mossego la galeta de mel que m'ha posat al plat. Ostres, que bona. És realment bona.

Potser és perquè he estat tres dies sense menjar, des que un ésser no-tan-mitològic em va apunyalar al costat del tors amb un punyal enverinat que m'hauria d'haver matat. De fet, m'hauria matat si no hagués estat per en Brennan, que no para de somriure mentre mastego.

Aquesta crec que podria ser l'experiència més surrealista de la meva vida. En Brennan és viu. Els venins, aquells genets funestos que em pensava que només existien a les faules, són reals. En Brennan és viu. Aretia continua dempeus, malgrat que va quedar arrasada per les flames després de la rebel·lió tyrrish sis anys enrere. En Brennan és viu. Jo tinc una nova cicatriu a l'abdomen, però no m'he mort. En Brennan. És. Viu.

—Són bones les galetes, oi? —pregunta, mentre n'agafa una de la safata que tenim al davant—. Em fan pensar en les que feia aquell cuiner quan ens van destinar a Calldyr, te'n recordes?

Me'l quedo mirant mentre mastego.

És tan... ell. I, tanmateix, sembla diferent de com el recordava. Els seus rínxols pèl-rojos són més curts i ja no li voleien sobre el front, els angles de la cara han perdut la suavitat i ara se li veuen unes petites arrugues al voltant dels ulls. Però el somriure. I la mirada. Són ben bé d'ell.

I la seva única condició de fer-me menjar una mica abans de portar-me amb els meus dracs? Això sí que és una actitud típica d'en Brennan.

Tot i que el Tairn no espera pas mai permís, o sigui que...

—*Jo també penso que has de menjar una mica.* —La veu lenta i arrogant del Tairn m'omple el cap.

—*D'acord, d'acord* —li contesto de la mateixa manera, mirant de contactar mentalment amb l'Andarna mentre un dels treballadors de la cuina passa escopetejat i li ofereix un somriure a en Brennan.

No rebo resposta de l'Andarna, tot i que noto el vincle titil·lant entre nosaltres, si bé ja no és daurat com les seves escates. No puc fer-me'n una imatge mental, perquè encara estic una mica grogui. L'Andarna torna a dormir, però no és gens estrany, tenint en compte que va fer servir tota la seva energia per aturar el temps, i després del que va passar a Resson, segurament necessitarà dormir tota la setmana que ve.

—Gairebé no has badat boca. —En Brennan inclina el cap tal com solia fer quan intentava resoldre un problema—. És una mica estrany.

—El que és estrany és que miris com menjo —replico després de fer una mossegada, amb la veu encara una mica ronca.

—I? —Arronsa les espatlles amb timidesa i li apareix un clotet a les galtes quan somriu. És l'únic tret de nen que li queda—. Fa uns quants dies, estava força segur que mai més et veuria fent *res*. —Fa una enorme queixalada. Suposo que continua tenint la mateixa gana de sempre, cosa que resulta estranyament reconfortant—. Per

cert, no cal que m'agraeixis la teva curació. Considera-ho com un regal d'aniversari dels teus vint-i-un anys.

—Gràcies. —És veritat. Vaig dormir tot el dia del meu aniversari. I estic segura que el fet de ser al llit a punt de morir-me va ser un autèntic drama per a tota la gent d'aquest castell, casa, o el que sigui.

En Bodhi, el cosí d'en Xaden, entra a la cuina vestit amb uniforme, el braç en cabestrell i el seu núvol de rínxols negres acabats de tallar.

—Tinent coronel Aisereigh —diu en Bodhi, entregant una missiva plegada a en Brennan—. Acaba d'arribar això de Basgiath. El genet es quedarà fins aquest vespre per si vol respondre. —Em fa un somriure, i em torna a sorprendre la manera com em recorda a una versió més suau d'en Xaden. Després de fer un petit assentiment al meu germà, es gira i se'n va.

Basgiath? Un altre genet aquí? Quants n'hi ha? Exactament quines dimensions té aquesta revolució?

Les preguntes se m'acumulen al cap més ràpid del que puc pronunciar-les amb la boca.

—Un moment. Ets tinent coronel? I qui és l'Aisereigh? —pregunto. Exacte, perquè aquesta és la pregunta més important que tinc per fer.

—Em vaig haver de canviar el cognom per raons òbvies. —Em mira mentre desplega la carta, trencant el segell de cera blava—. I et faries creus de la rapidesa amb què ascendeixes quan tots els que estan per sobre teu no paren de morir —continua, mentre llegeix la carta, renega i se la fica a la butxaca—. Ara m'he d'anar a reunir amb l'Assemblea, però tu acaba't les galetes i ens trobem d'aquí a mitja hora al vestíbul, que llavors et portaré amb els teus dracs. —Qualsevol rastre dels clotets, del germà gran rialler, ha desaparegut, i al seu lloc hi ha un home que amb prou feines reconec, un oficial que no conec. En Brennan podria ben ser un desconegut.

Sense esperar resposta, enretira la cadira i surt de la cuina.

Mentre em bec la llet, em quedo mirant l'espai buit que ha deixat el meu germà a l'altra banda de la taula, amb la cadira encara

enretirada com si hagués de tornar en qualsevol moment. M'empasso l'últim tros de galeta i alço la barbeta, decidida a no quedar-me mai més asseguda esperant que el meu germà torni.

M'aixeco de la taula i vaig darrere seu, surto de la cuina i travesso el llarg passadís. Deu haver anat de pressa, perquè no el veig enlloc.

La catifa de mostres intricades esmorteix els meus passos quan arribo a l'enorme vestíbul de sostre voltat. *Uau*. Les amples i brillants escales dobles amb una barana llavorada pugen tres —no, quatre— pisos per sobre meu.

Abans estava massa concentrada en el meu germà i no m'hi he fixat, però ara quedo esbalaïda amb l'arquitectura d'aquest espai enorme. Cada replà està lleugerament desplaçat del de sota, com si l'escala s'enfilés cap a la muntanya on està esculpida aquesta fortalesa. La llum del matí entra a dolls per dotzenes de petites finestres que constitueixen l'única decoració a la paret de cinc pisos sobre les enormes portes dobles de l'entrada de la fortalesa. Sembla que forma una mena de sanefa, però soc massa a prop per veure'n el conjunt.

No hi ha perspectiva, cosa que ara mateix sembla una metàfora de tota la meva vida.

Dos guàrdies estan pendents dels meus passos, però no fan cap moviment per aturar-me quan passo pel seu costat. Almenys això vol dir que no soc una presonera.

Segueixo caminant pel passadís principal de la casa, i finalment sento el so de veus un tros enllà, on una de les dues grans portes ornamentades està oberta de bat a bat. Mentre m'hi acosto, de seguida reconec la veu d'en Brennan, i noto una tensió al pit amb aquell to familiar.

—Això no funcionarà. —La veu greu d'en Brennan ressona—. Suggestiu següent.

Travesso l'enorme passadís, ignorant el que semblen dues ales més a dreta i esquerra. Aquest lloc és impressionant. Mig palau, mig casa, però sens dubte una fortalesa. Els gruixuts murs de pedra la van salvar de la destrucció sis anys enrere. Pel que he sentit a dir, a la

Casa Riorson no hi ha pogut entrar mai cap exèrcit, ni tan sols durant els tres assetjaments que jo sàpiga.

La pedra no es crema. Això és el que em va dir en Xaden. La ciutat —ara reduïda a poble— s’ha anat reconstruint durant anys de manera silenciosa i encoberta davant dels nassos del general Melgren. Les relíquies, les marques màgiques que porten els fills dels oficials de la rebel·lió executats, els oculten del segell de Melgren quan estan en grups de tres o més. Ell no pot veure el resultat de cap batalla en la qual estiguin presents, de manera que no els ha pogut «veure» mai organitzant-se per lluitar aquí.

Hi ha alguns aspectes de la Casa Riorson, des de la seva posició excavada al vessant de la muntanya fins als terres de llambordes i les portes dobles de l’entrada reforçades amb acer, que em recorden Basgiath, l’acadèmia de guerra a la qual he anomenat llar des que hi van destinar la meua mare com a comandant general. Però aquí s’acaben les similituds. Hi ha art de debò en aquestes parets, no només bustos d’herois de guerra exposats en pedestals, i estic força segura que és un tapís poromià autèntic el que està penjat a l’altra banda del passadís des d’on en Bodhi i l’Imogen espien la porta oberta.

L’Imogen s’acosta un dit als llavis i després em fa senyals perquè em col·loqui a l’espai buit que hi ha entre ella i en Bodhi. M’hi acosto, i m’adono que mentre jo reposava s’ha tenyit d’un rosa més viu els cabells de la meitat del cap que no porta rapada. És evident que s’hi sent còmoda, aquí. En Bodhi també. Els únics indicis que revelen que han estat en una batalla són el braç trencat d’en Bodhi i un tall al llavi de l’Imogen.

—Algú ha de dir el que és obvi —diu un home gran amb un pegat a l’ull i nas aguilenc des de l’altra banda de la taula que ocupa tota la llargada d’una sala oberta amb planta superior. Uns flocs de cabells grisos escadussers emmarquen les profundes arrugues de la pell colrada, amb la papada penjant com la d’un nyu. Es reclina a la cadira i es posa una mà sobre la panxa arrodonida.

A la taula hi cabrien perfectament trenta persones, però només n’hi ha cinc assegudes en una banda, totes vestides de negre com genets, una mica enllà de la porta, però en un angle que les obliga-

ria a girar-se per veure'ns, cosa que no fan. En Brennan camina amunt i avall a l'altra banda de la taula, però en un angle des del qual tampoc ens pot veure fàcilment.

Em noto el cor a la gola, i m'adono que trigaré un quant temps a acostumar-me a veure en Brennan viu. En certa manera és exactament tal com el recordava, i tanmateix és diferent. Però és aquí: viu, respirant, ara mateix mirant un mapa del continent que hi ha a l'enorme paret, un mapa que només pot competir en mida amb el de l'aula de Basgiath on feiem l'assignatura d'Informe de Batalla.

I dret davant del mapa, amb un braç repenjat en una gran butaca mentre observa la taula i els seus ocupants, hi ha en Xaden.

Fa bona cara, fins i tot amb els blaus que li espatllen la pell fosca de sota els ulls a causa de la falta de son. Els pòmuls prominents, els ulls foscos que normalment se suavitzen quan troben els meus, la cicatriu que li travessa el front i acaba sota l'ull, la relíquia cargolada i lluent que se li acaba a la mandíbula i les línies perfectes de la seva boca que conec tan bé com la meva el fan increïblement perfecte per a mi, i això només és la cara. El cos? Encara és millor, i les coses que fa quan em té als seus braços...

Nop. Brando el cap i m'espolsa aquests pensaments immediatament. En Xaden potser és guapíssim, i poderós, i terriblement letal —cosa que no hauria de ser tan excitant com resulta que és—, però no puc confiar que em dirà la veritat sobre... bé, sobre qualsevol cosa. I això fa molt de mal, tenint en compte que estic tan patèticament enamorada d'ell.

—I què és això tan obvi que ens ha de dir, major Ferris? —pregunta en Xaden, en un to de veu completament impassible.

—Això és una reunió de l'Assemblea —em xiuxiueja en Bodhi—. Només cal un quòrum de cinc persones per convocar una votació, ja que tots set gairebé no coincideixen mai, i quatre vots permeten aprovar una moció.

Arxivo la informació.

—I podem escoltar?

—Les reunions són obertes a qui vulgui assistir-hi —contesta l'Imogen en veu baixa.

—I hi assistim... des del passadís? —pregunto.

—Sí —respon l'Imogen sense més explicacions.

—Tornar és l'única opció —continua en Nas Aguilenc—. Si no ho fem, posem en perill tot el que estem construint aquí. Vindran patrulles de cerca, i no tenim prou genets...

—Costa una mica reclutar genets quan intentes passar desapercbut —replica una dona menuda amb els cabells engominats i negres com un corb, i la pell fosca dels extrems dels ulls se li arruga quan mira cap a l'home gran.

—No ens desviem del tema, Trissa —diu en Brennan, fregant-se el pont del nas. El nas del nostre pare. La semblança és increïble.

—És absurd augmentar el nombre de genets sense una forja que funcioni per equipar-los amb armes. —La veu d'en Nas Aguilenc sobresurt entre les altres—. Continuem anant escassos de llumeners, per si no us n'heu adonat.

—I en quin punt estem en les negociacions amb el vescomte Tecarus pel seu? —pregunta un home alt amb veu calmada i ressonant, mentre amb una mà de pell fosca s'acaricia la barba grisa.

El vescomte Tecarus? No consta com a família noble en cap registre navarrià. Nosaltres ni tan sols tenim vescomtes en la nostra aristocràcia.

—Encara estem treballant en una solució diplomàtica —contesta en Brennan.

—No hi ha cap solució. En Tecarus no ha superat l'insult que li vas proferir l'estiu passat. —Una dona gran fornida com una destrat de guerra clava la mirada a en Xaden, els cabells rossos li arriben just per sota la barbeta d'alabastre.

—Ja et vaig dir que el vescomte no ens donaria mai el seu llumener —contesta en Xaden—. Aquest home només col·lecciona coses. No les negocia.

—Bé, ara segur que no negociarà amb nosaltres —replica ella, aprimant els ulls—. Sobretot si ni tan sols consideres la seva última oferta.

—Se'n pot anar a la merda amb la seva oferta. —La veu d'en

Xaden és calmada, però els seus ulls desprenen una duresa que desafía qualsevol dels presents a mostrar desacord. Com si volgués demostrar a aquestes persones que no es mereixen el seu temps, dona la volta al braç de la gran butaca col·locada de cara als altres i s'hi asseu, estirant les cames i reposant els braços sobre el vellut, com si no tingués cap mena de preocupació al món.

El silenci que es fa a la sala és revelador. En Xaden inspira tant de respecte a l'Assemblea d'aquesta revolució com a Basgiath. No reconec cap dels altres genets a part d'en Brennan, però estic segura que en Xaden és el més poderós de la sala, en vistes del silenci que s'ha fet.

—*De moment* —em recorda el Tairn, amb l'arrogància que només poden conferir cent anys essent un dels dracs de batalla més formidables del continent—. *Instrueix als humans perquè et portin a la vall un cop s'acabi la política.*

—Hi ha d'haver una solució. Si no podem subministrar prou armament a les bandades per poder lluitar durant el pròxim any, la tendència canviarà massa per tenir alguna esperança de mantenir a ratlla l'avanç dels venins —diu en Barba-Grisa—. I tot això haurà estat en va.

Se'm fa un nus a l'estómac. Un any? Estem *tan* a punt de perdre una guerra sobre la qual fa uns quants dies jo no sabia res?

—Tal com he dit, estic treballant per trobar una solució diplomàtica per al llumener —ara el to d'en Brennan s'endureix—, i ens hem desviat tant del tema que ja no sé si estem fent la mateixa reunió.

—Jo voto perquè ens quedem el llumener de Basgiath —suggerix la Destral-de-Guerra—. Si estem tan a punt de perdre aquesta guerra, no tenim cap altra opció.

En Xaden llança una mirada a en Brennan que no sé desxifrar, i respiro fondo quan me n'adono: segurament en Xaden coneix el meu germà més bé que jo.

I m'ho va ocultar. De tots els secrets que amaga, aquest és el que no puc pair.

—*I què hauries fet amb la informació, si l'hagués compartit?* —pregunta el Tairn.

—*Para d'aportar lògica a una discussió emocional.* —Plego els braços

davant del pit. És el meu cor el que no permet que el meu cap perdoni completament en Xaden.

—Ja n'hem parlat, d'això —diu en Brennan amb determinació—. Si ens quedem l'eina de forja de Basgiath, Navarre no podrà subministrar provisions als posts avançats. Moriran un munt de civils si aquestes proteccions fallen. Algun de vosaltres vol ser responsable d'això?

Silenci.

—Entesos, doncs —diu en Nas Aguilenc—. Fins que no puguem proveir les bandades, els cadets han de tornar.

Oh.

—Estan parlant de nosaltres —xiuxiuejo. És per això que ens hem quedat fora del seu camp de visió.

En Bodhi assenteix.

—Estàs molt callada, Suri —comenta en Brennan, mirant la morena d'espatlles amples i pell de color oliva, amb una sola franja de cabells platejats al cap i el nas arrufat com una guineu que està asseguda al seu costat.

—Jo penso que els hem d'enviar tots menys dos. —La seva indiferència em provoca un calfred a l'esquena mentre ella repica amb els dits ossuts sobre la taula i el seu anell amb una maragda enorme reflecteix la llum—. Sis cadets poden mentir tan bé com vuit.

Vuit.

En Xaden, en Garrick, en Bodhi, l'Imogen, tres marcats que no havia tingut l'oportunitat de conèixer abans que ens llancessin a la batalla, i... jo.

Em puja una nàusea com una marea. Els Jocs de Guerra. Se suposava que havíem d'acabar l'última competició de l'any entre les ales del Quadrant de Genets a Basgiath, i, en canvi, vam entrar en una batalla mortal amb un enemic que em pensava que només existia a les faules fins la setmana passada, i ara som... bé, som aquí, en una ciutat que se suposa que no existeix.

Però no tots.

Se'm fa un nus a la gola i parpellejo per fer enretirar les llàgrimes. La Soleil i en Liam no van sobreviure.

Liam. Em ve el record dels cabells rossos i els ulls blau cel, i noto una fiblada sota les costelles. Les seves rialles sorolloses. El seu somriure tímid. La seva lleialtat i la seva amabilitat. Tot ha desaparegut. Ell ha desaparegut.

I tot perquè va prometre a en Xaden que em protegiria.

—Cap dels vuit és prescindible, Suri. —En Barba-Grisa inclina la cadira sobre les dues potes del darrere i examina el mapa que hi ha darrere d'en Xaden.

—I què proposes, Felix? —diu la Suri—. Que dirigim la nostra pròpia acadèmia de guerra amb el temps lliure que tenim? La majoria d'ells encara no han acabat la formació. De moment no ens fan cap servei.

—Com si algun de vosaltres tingués veu i vot sobre si tornem —l'interromp en Xaden, captant l'atenció dels presents—. Acceptarem el consell de l'Assemblea, però només com a això: un *consell*.

—No ens podem permetre que arrisquis la vida... —replica la Suri.

—La meva vida val tant com la de qualsevol d'ells. —En Xaden assenyala cap on som nosaltres.

La mirada d'en Brennan es troba amb la meua, i obre molt els ulls.

Tots els presents a la reunió es giren, i em reprimeixo l'instint de fugir corrents quan gairebé tots els ulls em miren a mi.

A qui veuen? A la filla de la Lilith? O a la germana d'en Brennan?

Alço la barbata perquè soc les dues coses... i em sento com cap de les dues.

—No la de qualsevol —diu la Suri, mirant-me directament. *Au*—. Com has permès que estigui aquí i hagi escoltat la conversa de l'Assemblea?

—Si no volies que la sentís, hauries d'haver tancat la porta —contesta en Bodhi, entrant a la sala.

—No es pot confiar en ella! —Potser la ira li ha fet pujar el rubor a les galtes, però als ulls de la Suri hi ha por.

—En Xaden s'ha fet responsable d'ella. —L'Imogen es mou per

acostar-se una mica més cap a mi—. Per molt brutal que sigui aquest costum.

Desvio la mirada per buscar la d'en Xaden. Què coi s'empatolla l'Imogen?

—Encara no entenc aquesta decisió en particular —afegeix en Nas Aguilenc.

—La decisió va ser simple. Ella val per una dotzena com jo —diu en Xaden, i se'm talla la respiració quan veig la intensitat de la seva mirada. Si no el conegués tan bé, em pensaria que ho diu de debò—. I no em refereixo al seu segell. Li hauria explicat tot el que hem debatut de totes maneres, o sigui que el tema de la porta oberta és irrellevant.

Una guspira d'esperança se m'encén dins del pit. Potser realment ja no es guardarà més secrets.

—És la filla de la generala Sorrengail —comenta la Destral-de-Guerra, amb un deix evident de frustració a la veu.

—I jo soc el fill de la generala —replica en Brennan.

—I has demostrat de sobres la teva lleialtat durant els últims sis anys! —cria la Destral-de-Guerra—. Ella no!

Noto com la ràbia m'escalfa el coll i em puja cap a la cara. Estan parlant de mi com si jo no hi fos.

—Va lluitar al nostre bàndol a Resson. —En Bodhi es tensa quan apuja el to de veu.

—Hauria d'estar confinada. —La cara de la Suri es torna rubicunda quan enretira la cadira i s'aixeca de la taula, clavant la mirada a la meitat platejada dels meus cabells que formen la trena de la coroneta—. Ens pot destrossar a tots, amb el que sap.

—Hi estic d'acord. —En Nas Aguilenc li dona la raó mirant-me amb un odi palpable—. És massa perillós no tenir-la presonera.

Se'm tensen els músculs de l'estómac, però dissimulo el neguit tal com he vist fer-ho a en Xaden un munt de vegades i deixo les mans als costats, a prop de les dagues enfundades. Potser tinc el cos fràgil i les articulacions delicades, però la meua punteria amb un ganivet és letalment precisa. Ni de conya penso deixar que m'engatjolin aquí.

Examino tots els membres de l'Assemblea, valorant quin d'ells és l'amenaça més gran.

En Brennan s'aixeca de cop.

—Sabent que ella està unida al Tairn, els vincles del qual es tornen més profunds amb cada genet i el seu vincle anterior ja era tan fort que la mort d'en Naolin gairebé el mata? Sabent que temem que ell mori si ella es mor ara? Que per això la vida d'en Riorson està lligada a la d'ella? —Assenteix cap a en Xaden.

Noto l'amargor de la decepció a la llengua. Només soc això per a ell? Soc el punt dèbil d'en Xaden?

—Jo soc l'únic responsable de la Violet. —La veu d'en Xaden és un xiuxiueig de pura malícia—. I per si no n'hi hagués prou, no només un drac sinó dos han avalat la seva integritat.

Ja n'hi ha prou.

—La *Violet* és aquí present —etzibo, i m'omple de satisfacció veure totes aquelles boques obertes d'estupefacció davant meu—. Per tant, potser que pareu de parlar *de* mi i intenteu parlar *amb* mi.

A en Xaden se li encorba la comissura dels llavis, i l'orgull que li il·lumina l'expressió és inconfusible.

—Què voleu de mi? —els pregunto, mentre entro a la sala—. Voleu que travessi el parapet i demostrï la meua valentia? Fet. Voleu que traixi el meu regne defensant els ciutadans poromians? Fet. Voleu que guardi els seus secrets? —Faig un gest cap a en Xaden amb la mà esquerra—. Fet. Guardo tots els secrets.

—Excepte el més important. —La Suri alça una cella—. Tots sabem com vas acabar a Athebyne.

La culpa em fa una bola a la gola.

—Allò no va... —comença en Xaden, aixecant-se de la cadira.

—No va ser culpa seva. —L'home que hi ha més a prop nostre amb una barba grisa, en Felix, s'aixeca i em tapa la visió de la Suri quan es gira cap a ella—. Cap cadet de primer curs podria suportar un lector de records, sobretot un que fos considerat com un amic. —Es gira cap a mi—. Però has de saber que ara tens enemics a Basgiath. Si hi tornes, has de ser conscient que l'Aetos ja no serà amic teu. Farà tot el que pugui per matar-te per tot el que has vist.

—Ja ho sé. —Em noto les paraules pastoses a la llengua.

En Felix assenteix.

—Doncs tema resolt —diu en Xaden, i la seva mirada troba la de la Suri i l'hi aguanta, i després la d'en Nas Aguilenc, que deixa caure les espatlles derrotat.

—Espero una actualització sobre Zolya demà al matí —diu en Brennan—. Considerem ajornada aquesta reunió de l'Assemblea.

Els membres del consell enretiren les cadires i van passant per davant de nosaltres tres un cop ens apartem del mig del pas. L'Imogen i en Bodhi es queden al meu costat.

Al final, en Xaden també comença a marxar, però s'atura davant meu.

—Ens dirigirem cap a la vall. Reuneix-te amb nosaltres quan acabis.

—Vindré ara amb tu. —Aquest és l'últim lloc del continent on vull que em deixin.

—Queda't i parla amb el teu germà —diu ell en veu baixa—. Ves a saber quan en tornaràs a tenir oportunitat.

Em giro i veig en Brennan dret al mig de la sala, esperant-me. En Brennan, que sempre tenia la paciència d'ajudar-me a embolicar-me els genolls quan era petita. En Brennan, que va escriure el llibre que em va ajudar durant tot el primer curs. En Brennan... a qui he enyorat durant sis anys.

—Ves —m'anima en Xaden—. No marxarem pas sense tu, i no permetrem que l'Assemblea dicti el que hem de fer. Tots vuit decidirem què fem junts. —Em dedica una llarga mirada que fa que el meu cor traïdor s'encongeixi, i després se'n va. En Bodhi i l'Imogen el segueixen.

O sigui que ara m'he d'encarar al meu germà, que està armat amb sis anys de preguntes.